

Vanhin Russell M. Nelson
kahdentoista apostolin koorumista

Profeettojen hyväksyminen ja tukeminen

Se, että me hyväksymme profeetat ja tuemme heitä, on henkilökohtainen sitoumus, että teemme kaikkemme noudattaaksemme heidän profeettoina tähdentämiään opetuksia.

Presidentti Eyring, me kiitämme sinua opettavaisesta ja innoittavasta sanomastasi. Rakkaat veljeni ja sisareni, me kiitämme teitä uskostanne ja omistautumisestanne. Eilen meitä kaikkia kehoitettiin osoittamaan hyväksyntämme ja tukemme Thomas S. Monsonille Herran profeettana ja Herran kirkon presidenttinä. Ja me laulamme usein: ”Kiitos, Luojamme, profeetasta.”¹ Ymmärrätkö te ja ymmärränkö minä todella, mitä se merkitsee? Kuvitelkaa sitä etuoikeutta, jonka Herra on antanut meille, että saamme tukea Hänen profeettaansa, jonka neuvoja mikään henkilökohtainen pyrkimys ei ole tahrannut, kaunistellut tai motivoinut ja jotka neuvot ovat täysin totta!

Kuinka me todella tuemme profeettaa? Kauan ennen kuin presidentti Joseph F. Smithistä tuli profeetta, hän selitti: ”Pyhillä, jotka – – ilmaisevat tukevansa kirkon johtajia, on tärkeä velvollisuus tehdä niin, ei ainoastaan

kohottamalla kätensä, mikä on pelkkä muodollisuus, vaan *teoissa* ja totuudessa.”²

Kuinka hyvin muistankaan ainutlaatuisimman ”tekoni” profeetan tukemiseksi. Koska olen lääketieteen tohtori ja sydänkirurgi, vastuullani oli tehdä avosydänleikkaus presidentti Spencer W. Kimballille vuonna 1972, jolloin hän oli kahdentoista apostolin koorumin virkaa toimittava presidentti. Hän tarvitsi tuota hyvin monimutkaista leikkausta. Minulla ei kuitenkaan ollut mitään kokemusta sellaisen toimenpiteen suorittamisesta 77-vuotiaalle potilaalle, jonka sydän oli pettämässä. En suosittelut leikkausta, ja kerroin sen presidentti Kimballille ja ensimmäiselle presidenttikunnalle. Mutta uskoa osoittaen presidentti Kimball päätti, että hänet leikataan, ja vain siksi, että ensimmäinen presidenttikunta oli häntä niin neuvonut. Se osoittaa, kuinka hän tuki johtajiaan! Ja hänen päätöksensä sai minut vapisemaan!

Herran ansiosta leikkaus onnistui. Kun presidentti Kimballin sydän alkoi taas sykkiä, se teki sen suurella voimalla! Sillä samaisella hetkellä minä sain Hengen selkeän todistuksen, että tästä miehestä tulisi jonakin päivänä kirkon presidentti!³

Te tiedätte, mitä tapahtui. Vain vuosi ja kahdeksan kuukautta myöhemmin presidentti Kimballista tuli kirkon presidentti. Ja hän toimi voimakkaana ja rohkeana johtajana monia vuosia.

Sen jälkeen olemme hyväksyneet presidentit Ezra Taft Bensonin, Howard W. Hunterin, Gordon B. Hinckleyn ja nyt Thomas S. Monsonin kirkon presidenteiksi – profeetoiksi sanan jokaisessa merkityksessä!

Rakkaat veljeni ja sisareni, palautus sai ennen kaikkea aikaan sen, että se rikkoi ikivanhan myytin, että Jumala oli lakannut puhumasta lapsilleen. Mikään ei voisi olla kauempana totuudesta. Jokaisella taloudenhoitokaudella, Aadamin ajoista nykypäivään, Jumalan kirkkoa on johtanut profeetta.⁴ Profeetat todistavat Jeesuksesta Kristuksesta – Hänen jumalallisuudestaan sekä Hänen maanpäällisestä tehtävästään ja palvelutyöstään.⁵ Me kunnioitamme profeetta Joseph Smithiä tämän viimeisen taloudenhoitokauden profeettana. Ja me kunnioitamme jokaista miestä, joka on hänen jälkeensä ollut kirkon presidenttinä.

Kun me hyväksymme profeettoja ja muita johtajia ja osoitamme heille tukemme⁶, me käytämme yhteisen suostumuksen lakia, sillä Herra on sanonut: ”Kenenkään tehtäväksi [ei] anneta lähteä maailmaan saarnaamaan minun evankeliumiani eikä vahvistaamaan minun kirkkoani, ellei hän ole jonkun sellaisen asettama, jolla on valtuus, ja ellei kirkko tiedä, että hänellä on valtuus ja että kirkon johtajat ovat asettaneet hänet asianmukaisella tavalla.”⁷

Tämä antaa meille Herran kirkon jäsenille varmuutta ja uskoa, kun pyrimme pitämään käskyn ottaa varteen Herran ääni⁸ sellaisena kuin se tulee Hänen palvelijoidensa, profeettojen, äänellä⁹. Kaikki johtajat Herran kirkossa kutsutaan asianmukaisella valtuudella. Yksikään profeetta tai kukaan muukaan johtohenkilö tässä kirkossa ei ole koskaan kutsunut itseään. Yhtään profeettaa ei ole koskaan valittu vaaleilla. Herra teki sen selväksi, kun Hän sanoi: ”Ette te valinneet minua, vaan minä valitsin teidät ja asetin teidät.”¹⁰ Te ja minä emme ”äänestä” kirkon johtohenkilöistä millään tasolla. Sen sijaan meillä on etuoikeus hyväksyä heidät ja tukea heitä.

Herran tavat ovat erilaisia kuin ihmisen tavat. Ihmisen tavat siirtävät henkilöt virasta tai tehtävästä, kun he vanhenevat tai tulevat kykenemättömiksi. Mutta ihmisen tavat eivät ole eivätkä tule koskaan olemaan Herran tapoja. Se, että me hyväksymme profeetat ja tuemme heitä, on henkilökohtainen sitoumus, että teemme kaikkemme noudattaaksemme heidän profeettoina tähdentämiään opetuksia. Hyväksymisemme ja tukemisemme on liiton kaltainen osoitus, että me tunnustamme heidän profeettallisen kutsumuksensa olevan meihin nähden laillinen ja sitova.

Vanhin George Albert Smith sanoi 26 vuotta ennen kuin hänestä tuli kirkon presidentti: ”Velvoite, jonka otamme päällemme, kun kohotamme kätemme – –, on mitä pyhin. Se *ei* tarkoita, että jatkamme hiljaa matkaamme ja hyväksymme sen, että Herran profeetta ohjaa tätä työtä, vaan se tarkoittaa – –, että me tuemme häntä, me rukoilemme hänen puolestaan, me puolustamme hänen hyvää nimeään ja me pyrimme noudattamaan hänen ohjeitaan, kun Herra ohjaa häntä.”¹¹

Elävä Herra johtaa elävää kirkkoon!¹² Herra ilmoittaa kirkkoa koskevan tahtonsa profeetalleen. Eilen, kun meitä oli pyydetty osoittamaan hyväksyntämme ja tukemme Thomas S. Monsonille kirkon presidenttinä, meillä oli myös etuoikeus hyväksyä hänet, ensimmäisen presidenttikunnan neuvonantajat ja kahdentoista koorumin jäsenet profeetoiksi, näkijöiksi ja ilmoituksensaajiksi. Ajatelkaa sitä! Me hyväksymme 15 miestä Jumalan profeetoiksi! Heillä on kaikki pappeuden avaimet, jotka on ikinä annettu ihmiselle tällä taloudenhoitokaudella.

Viidentoista miehen kutsuminen pyhään apostolinvirkaan on suuri suoja meille kirkon jäsenille. Miksi? Koska näiden johtajien päätösten täytyy olla yksimielisiä.¹³ Voitteko kuvitella, kuinka Hengen täytyy vaikuttaa 15 mieheen, jotta saadaan aikaan yksimielisyys? Näiden 15 miehen koulutus- ja ammattitausta on hyvin erilainen, ja heillä on eriäviä mielipiteitä monista asioista. Uskokaa minua! Nämä 15 miestä – profeetat, näkijät ja ilmoituksensaajat – tietävät, mikä on Herran tahto, kun yksimielisyys on saavutettu! He ovat sitoutuneet huolehtimaan siitä, että Herran tahto todella toteutuu. Isä meidän rukous antaa mallin kullekin näistä 15 miehestä, kun he rukoilevat: ”Tapahtukoon sinun tahtosi, myös maan päällä niin kuin taivaassa.”¹⁴

Apostoli, joka on ollut apostolin virassa pisimpään, toimii johtavana virkailijana.¹⁵ Tuo senioriteettijärjestelmä johtaa siihen, että kirkon presidentin virassa on yleensä vanhoja miehiä.¹⁶ Se tuo jatkuvuutta, asioihin perehtynyttä kypsyttä, kokemusta ja laajamittaista valmistautumista niin kuin Herra ohjaa.

Kirkko tänä aikana on Herran itsensä järjestämä. Hän on säätänyt merkittävän hallintojärjestelmän, jossa on päällekkäisyyttä ja varamiehitystä. Tämän järjestelmän ansiosta profeetat johtavat meitä silloinkin kun iän myötä saattaa väistämättä tulla sairauksia ja kyvyttömyyttä.¹⁷ Vastapainoa ja suojatoimia on runsaasti, jottei yksikään voi koskaan johtaa kirkkoa harhaan. Virkaiältään vanhempia johtohenkilöitä koulutetaan jatkuvasti niin että jonakin päivänä he ovat valmiita istumaan korkeimmissa neuvostoissa. He oppivat, kuinka Hengen kuiskausten välityksellä kuulee Herran äänen.

Palvellessaan presidentti Ezra Taft Bensonin ensimmäisenä neuvonantajana, kun presidentti Bensonin kuolevainen elämä lähenee loppuaan, presidentti Gordon B. Hinckley selitti:

”Periaatteet ja menettelytavat, jotka Herra on säätänyt kirkkonsa hallintoa varten, ottavat huomioon [minkä tahansa] tilanteen. On tärkeätä, ettei ole mitään epäilyksiä tai huolta kirkon

hallinnosta ja profeetallisten lahjojen käytöstä, mukaan lukien oikeus saada innoitusta ja ilmoituksia kirkon asioiden ja ohjelmien johtamisessa, kun presidentti on sairas tai kyvytön toimimaan täysin.

Ensimmäisellä presidenttikunnalla ja kahdentoista neuvostolla, jotka on kutsuttu ja asetettu pitämään pappeuden avaimia hallussaan, on valtuus ja vastuu johtaa kirkkoa, suorittaa sen toimituksia, selittää sen oppia sekä määrätä sen toimintatavoista ja ylläpitää niitä.”

Presidentti Hinckley jatkoi:

”Kun kirkon presidentti on sairas tai ei pysty toimimaan kaikissa virkaansa kuuluvissa tehtävissä, hänen kaksi neuvonantajansa, jotka hänen kanssaan muodostavat ensimmäisen presidenttikunnan koorumin, jatkavat presidenttikunnan päivittäistä työtä. – –

Mutta ensimmäinen presidenttikunta ja kaksitoista käsittelevät harkiten ja rukoillen kaikkia suuria kysymyksiä, jotka koskevat

menettelytapoja, käytäntöä, ohjelmia tai oppeja.”¹⁸

Viime vuonna, kun presidentti Monson saavutti viiden vuoden virstanpylvään kirkon presidenttinä palvelemisessa, hän muisteli 50 vuoden palvelutyötään apostolina ja esitti tämän lausunnon: ”Ikä saa viimein otteen meistä kaikista. Liitämme kuitenkin äänemme kuningas Benjaminin ääneen. Hän sanoi – – ’Minä olen teidän kaltaisenne, altis kaikenlaisille ruumiin ja mielen heikkouksille; kuitenkin – – Herran käsi on valinnut minut ja isäni on vihkinyt minut – – ja [Herran verraton voima] on suojellut ja varjellut minua palvelukseni teitä koko siitä väkevyydestä, mielestä ja voimasta, jonka Herra on suonut minulle’ (Moosia 2:11).”

Presidentti Monson jatkoi: ”Huolimatta terveyteen liittyvistä haasteista, joita meille saattaa tulla, huolimatta ruumiin tai mielen heikkoudesta, me palvelemme parhaan kykymme mukaan. Vakuutan teille, että kirkko on hyvissä käsissä. Ensimmäisen

presidenttikunnan neuvostoa ja kahdentoista [apostolin] koorumia koskeva järjestelmä saa meidät vakuutuneiksi siitä, että se on aina hyvissä käsissä ja että tapahtuipa mitä tahansa, ei ole tarvetta huoleen tai pelkoon. Vapahtajamme Jeesus Kristus, jota me seuraamme, jota me kunnioitamme ja jota me palvelemme, on aina peräsimmä.”¹⁹

Presidentti Monson, me kiitämme sinua noista totuuksista! Ja me kiitämme sinua elinikäisestä esimerkillisestä ja omistautuneesta palvelemisestasi. Saanen puhua kaikkialla maailmassa olevien kirkon jäsenten puolesta, kun ilmaisemme yhteisen ja vilpittömän kiitollisuutemme sinulle. Me kunnioitamme sinua! Me rakastamme sinua! Me tuemme sinua paitsi kohotetuin käsin myös koko sydämemme ja kaikkien pyhitettyjen pyrkimystemme voimalla. Nöyrästi ja palavasti me rukoilemme alati puolestasi, rakas profeettamme!²⁰ Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. ”Kiitos, Luojamme, profeetasta”, *MAP-lauluja*, 10.
2. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph F. Smith*, 1999, s. 211, kursivoitu lisätty. Tämä lausunto annettiin vuonna 1898, kun presidentti Smith oli toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa.
3. Lisätietoja on julkaisussa Spencer J. Condie, *Russell M. Nelson: Father, Surgeon, Apostle*, 2003, s. 153–156.
4. Ks. PKO, ”Taloudenhoitokausi”.
5. Monet profeetat ennustivat Herran tulemisen, kuten Lehi (ks. 1. Nefi 1:19), Nefi (ks. 1. Nefi 11:31–33; 19:7–8), Jaakob (ks. MK Jaak. 4:4–6), Benjamin (ks. Moosia 3:5–11, 15), Abinadi (ks. Moosia 15:1–9), Alma (ks. Alma 40:2) ja Samuel Lamanilainen (ks. Hel. 14:12). Ennen kuin Vapahtaja syntyi Betlehemissä, he näkivät ennalta Hänen sovitusuhrinsa ja Hänen ylönousemuksensa sen jälkeen.
6. Periaate johtajien hyväksymisestä ja tukemisesta on olennainen kaikkialla Herran kirkossa. Henkilö hyväksytään, ennen kuin hänet erotetaan johonkin kirkon tehtävään tai asetetaan johonkin virkaan pappudessa.

Carol F. McConkie

ensimmäinen neuvonantaja Nuorten
Naisten ylimmässä johtokunnassa

7. OL 42:11. Johtajiemme hyväksymistä ja tukemista koskeva käytäntö pantiin täytäntöön 6. huhtikuuta 1830, kun kirkko perustettiin, ja maaliskuussa 1836, kun ensimmäisen presidenttikunnan ja kahdentoista apostolin koorumin jäsenet hyväksyttiin profetoiksi, näkijöiksi ja ilmoituksensaajiksi (ks. *History of the Church*, osa 1, s. 74–77; osa 2, s. 417).
8. Mormonin kirja varoittaa vaarasta, jos sivuutamme profeettojen opetukset. Siinä sanotaan, että ”se suuri ja avara rakennus oli maailman ylpeys, ja se sortui, ja sen sortuminen oli tavattoman suuri. Ja Herran enkeli puhui minulle – – sanoen: Tällainen on oleva kaikkien niiden kansakuntien, sukujen, kielten ja kansojen tuho, jotka taistelevat Karitsan kahtatoista apostolia vastaan.” (1. Nefi 11:36.)
9. Ks. Dan. 9:10; Aam. 3:7; OL 21:1, 4–5; 124:45–46.
10. Joh. 15:16. Viidennessä uskonkappaleessa sanotaan: ”Me uskomme, että saarnataksien evankeliumia ja suorittaakseen sen toimituksia miehen täytyy olla Jumalan kutsuma profetian kautta ja niiden käten päällepanemisella, joilla on toimivalta.”
11. *Kirkon presidenttien opetuksia: George Albert Smith*, 2011, s. 63, kursivointi lisätty. Tämä lainaus on vanhin George Albert Smithin konferenssi puheesta vuodelta 1919. Hänestä tuli kirkon presidentti vuonna 1945.
12. Ks. OL 1:30, 38.
13. Ks. OL 107:27.
14. 3. Nefi 13:10; ks. myös Matt. 6:10; Luuk. 11:2.
15. Kun kirkon presidentti kuolee, ensimmäinen presidenttikunta hajoo ja neuvonantajat ottavat paikkansa kahdentoista apostolin koorumissa. Sitten kahdentoista koorumi johtaa kirkkoa, kunnes ensimmäinen presidenttikunta järjestetään uudelleen. Tätä ajanjaksoa nimitetään apostolien väliaikaisjohdoksi. Historiallisesti tuo ajanjakso on vaihdellut pituudeltaan neljästä päivästä kolmeen ja puoleen vuoteen.
16. Tietenkään tuo seuraannon malli ei koskenut Joseph Smithin kutsumista, sillä hänet asetettiin ennalta palautuksen profeetaksi ja ensimmäiseksi kirkon presidentiksi (ks. 2. Nefi 3:6–22; ks. myös Abr. 3:22–23).
17. Me tiedämme, että Herra voi itse kutsua kenen tahansa meistä kotiin milloin vain haluaa.
18. Ks. ”Jumala on peräsimesä”, *Valkeus*, heinäkuu 1994, s. 56; ks. myös ”He Slumbers Not, nor Sleeps”, *Ensign*, toukokuu 1983, s. 6.
19. ”Message from President Thomas S. Monson”, *Church News*, 3. helmikuuta 2013, s. 9.
20. Ks. ”Alati rukoilen puolestasi”, *MAP-lauluja*, 12.

Eläkää profeettojen sanojen mukaan

Jotta olisimme sopusoinnussa taivaan jumalallisten tarkoitusten kanssa, me annamme tukemme profeetalle ja päätämme elää hänen sanojensa mukaan.

Taivaallinen Isämme rakastaa kaikkia lapsiaan ja haluaa, että he tuntevat ja ymmärtävät Hänen onnensuunnitelmansa. Siksi Hän kutsuu profeettoja, niitä, joille on annettu voima ja valtuus toimia Jumalan nimessä Hänen lastensa pelastukseksi. He ovat vanhurskauden sanansaattajia, todistajia Jeesuksesta Kristuksesta ja Hänen sovituksensa äärettömästä voimasta. He pitävät hallussaan Jumalan valtakunnan avaimia maan päällä ja antavat valtuuden suorittaa pelastavia toimituksia.

Herran tosi kirkossa ”maan päällä on kerrallaan vain yksi sellainen, jolle tämä valtuus ja tämän pappeuden avaimet on annettu”¹. Me hyväksymme presidentti Thomas S. Monsonin profeetaksemme, näkijäksemme ja ilmoituksensaajaksemme. Hän ilmoittaa Herran sanan ohjaamaan ja johtamaan *koko* kirkkoamme. Kuten presidentti J. Reuben Clark jr. on selittänyt: ”Kirkon presidentillä – – yksin on oikeus saada ilmoitusta kirkkoa varten.”²

Elävän profeetan suhteen Herra käskee kirkkonsa kansaa:

Sinun ”tulee ottaa varteen *kaikki* hänen sanansa ja käskynsä, jotka hän antaa sinulle, kun hän saa niitä vaeltaessaan kaikessa pyhyudessa minun edessäni;

sillä teidän tulee ottaa vastaan hänen sanansa niin kuin minun omasta suustani kaikessa kärsivällisyydessä ja uskossa.

Sillä kun te näin teette, helvetin portit eivät teitä voita.”³

Jotta olisimme sopusoinnussa taivaan jumalallisten tarkoitusten kanssa, me annamme tukemme profeetalle ja päätämme elää hänen sanojensa mukaan.

Me annamme tukemme myös presidentti Monsonin neuvonantajille ja kahdentoista apostolin koorumin jäsenille heidän kutsumuksissaan profeettoina, näkijöinä ja ilmoituksensaajina. Heillä on oikeus, voima ja valtuus julistaa Herran mieli ja tahto kirkon presidentin alaisuudessa.⁴ He puhuvat Kristuksen nimessä. He profetoivat Kristuksen nimessä. He tekevät kaiken Jeesuksen Kristuksen nimessä. Heidän sanoissaan me kuulemme Herran äänen ja tunnemme Vapahtajan rakkauden. ”Ja mitä he